

1

Казвам се Консуело. Сигурно сте чули нещо за това какво ни сполетя – мен и останалите от кораба, носещ името на „Ейбрахам Линкълн“. Е, каквото и да сте разбрали, все още е било погрешно. Нека да ви разкажа истината.

Това се случи миналото лято, когато бях на 14. Чичо ми, Пиер Аронакс, е французин и е пътувал почти навсякъде. Той е известен океанограф, което в общи линии означава, че може да ходи, където поиска и да прави каквото пожелае, стига да е под водата. Ако му се ще да разгледа някой потънал кораб отпреди две хиляди години, и това може да стори. Ако пожелае да провери колко дълбока е Марианската падина – може да го направи. Ако иска да се научи да разговаря с косатките, някой ще

му плати, за да се опита. Та доста му е хубава работата.

Миналата година ми се обади и ме попита какво съм запланувал за лятната си ваканция. Отговорих, че не съм наясно още, че имам уговорка за работа в местния супермаркет – да опаковам продукти, но че няма нищо черно на бяло. Живея в Небраска, в един район, наречен Лошите земи, и макар името да звучи вълнуващо, дори опасно, то с нищо не оправдава съществуването си. Останах с чувството, че чичо Пиер има някаква идея, за да ме измъкне за малко от града, затова казах, че съм свободен.

– Ами – рече той – имам нужда от помощник, който да ме придружи на едно пътуване. Няколко кораба досега са били потопени от някакво морско същество, по-голямо и по-силно от всичко, записано в историята, и си мислех да се запознаем със случая. Ще дойдеш ли?

Стегнах си багажа веднага.

Взех влака от Омаха за Ню Йорк, после такси през Бруклинския мост. Когато пристигнах на кея, където трябваше да се срещна с чичо Пиер, десетина мъже товареха *Ейбрахам Линкълн*, нещо средно между рибарски кораб и военен разрушител. Той беше оборудван с китоловни оръдия с харпуни, хиляди квадратни метра подсилени мрежи за промишлен риболов,

най-различни малокалибрени оръжия и артилерийски оръдия и шест торпедни апарата. Беше построен да може да се бие с всеки и с всичко.

– Ехо, здравей! – чух един глас и вдигнах очи. Бих познал този акцент навсякъде.

Чичо Пиер. От година не го бях виждал и забелязах, че има нов белег. Винаги имаше по някой нов белег. Този беше на врата му, където, по негови думи, го порязал скат! Ако опашката го беше ударила само на милиметър встрани, щеше да го убие. При все това той си изглеждаше точно като университетски професор – и то от изнежените. Беше висок, слаб и носеше очила с телени рамки и дебели стъкла.

– Как си, момче? – попита ме и ме тупна по рамото. Това беше неговият специфичен поздрав. Казах

му, че съм добре, потупах го и аз с юмрук и го попитах дали наистина ще видим някакъв непознат вид морско чудовище. Трябва да си призная, бях скептичен. Бях едновременно и скептичен, и уплашен, и развълнуван – всичко накуп.

– После ще ти разкажа подробно – заяви той. – Качвай се на борда, хвърли си някъде багажа и ще се видим на вечеря. – И изчезна в търбуха на кораба.

Останах сам през целия следобед, докато корабът напускаше Ню Йорк. От кърмата наблюдавах как градът се смялява и изчезва и скоро вече плавахме в открито море. Вълнението беше силно, а и не бях се качвал на кораб от доста време, затова първите няколко часа повръщах няколко пъти. Радостите на морския живот!

На вечеря не бях гладен, но в шест часа седнах с чичо Пиер и останалите офицери от *Ейб Линкълн* на масата. Имаше мъже и жени от цял свят – Южна Африка, Швеция, Нова Зеландия и Англия, и Италия, и Ливан. Екипажът беше наистина многонационален и впечатляващ, но не мога да ги опиша всичките тук. Имаше двама мъже обаче, които трябва да спомена: единият беше самият капитан, чието име бе Фарагут. Беше американец, около 50-годишен и изглеждаше много солиден, с огромни черни мустаци и вид на човек, който няма да търпи глупости. Беше взел присърце задачата да открие чудовището. Другият забележителен човек бе един гигант, канадец на име Нед Ланд, известен китоловец и ловец на едри морски бозайници от световна класа. Упражняваше занаята вече трийсет години и сякаш всяка негова битка, всеки улов се бяха отбелязали върху лицето му. Беше червенокос, червендалест и устата му беше пълна с дупки и изпочупени зъби.

От двамата постепенно получих представа за съществото, което издирваме.

– Това не го знаеш, защото не са го казвали по новините – обади се чичо Пиер, – но от известно време нещо потопява най-различни плавателни съдове в Световния океан. Спомняш ли си онзи руски риболовен кораб, който откриха край Беринговия проток?

Кимнах. Спомних си, че преди няколко месеца споменаха в новините за някакъв голям кораб за промишлен риболов, който бил изхвърлен на брега.

– Аз познавах тези хора – обади се капитан Фарагут и погледна в чинията си.

– Поне десетима безследно изчезнали – добави Нед Ланд. – Смятат се за мъртви.

– Е, това беше първият странен случай – продължи чичо Пиер. – След това имаше свидетели и инциденти навсякъде по света – в Тихия океан, в Индийския океан, из целия Атлантик. Поне шест кораба потъват при мистериозни обстоятелства. Някои от моряците докладват, че точно преди да напуснат съда, са видели огромно фосфоресциращо петно на повърхността на водата. Други са убедени, че е някакъв вид подводница. Сега пък всички са сигурни, че е морско същество, може би огромна сепия. Но ако е сепия, то тя е по-голяма и по-силна от всичко, видяно досега.

– Може и да са няколко – добави Нед.

Едва не изплюх сока от моркови. Група от гигантски сепии, които потапят кораби по цялото земно кълбо? Но защо ще го правят? Откъде може да са дошли? Изстрелях куп въпроси към чичо Пиер. Той ми отговори търпеливо.

– Откакто северните океани се затоплят, учените започнаха да откриват сепии с невероятни размери – или изхвърлени на брега, или носещи се по повърхността на океана. Предполага се, че с покачването на температурата на водата, храната им се изменя или измира, затова измират и те. Освен това мигрират, търсят нов дом, нови източници на храна. Така изведнъж тези същества, които досега са обитавали най-големите дълбочини, станаха видими за нас. И може толкова да са закъсали за храна, че да нападнат всичко, което видят.

Сигурно съм го погледнал скептично, защото той се заоправдава.

– Знаеш, че не съм някой перко, нали, Кон?

Чичо Пиер ми викаше Кон и това ми харесваше далеч повече от Кони – името, с което ме наричаха другите ми роднини. Не знам за вашия език, но на английски, особено пък в Небраска, Кони е женско име.

Както и да е, съгласен бях с чичо, че не е перко. В научната общност го смятаха за разумен човек, който държи много на работата си и на изявленията, които прави публично. Никога не обявяваше откритие или теория, без да е абсолютно сигурен, че може да я подкрепи. Така фактът, че смяташе за възможно гигантски сепии да тероризират океана, ме развълнува, а малко и уплаши.

- Добре – рекох, – има гигантска сепия...
- Или може би десетки... – поправи ме Нед.
- Така – добавих. – Може би десетки, по-големи и по-силни от всичко, което сме виждали досега. И те са там в океана и потапят рибарски кораби из световния океан. А ние сме в рибарски кораб и сме тръгнали да ги търсим?
- Точно така – каза Пиер, сякаш облекчен, че най-сетне съм разбрал.
- Но какво ще спре тази сепия да потопи и нас? – попитах.
- Нищо – отвърна той.
- Нищо освен мен – обади се Нед и се вгледа в очите ми. – Не се притеснявай, синко. Каквото и да е онова, дето е убивало моряци, аз ще го убия.

